

— Миткалото ли? Тъй кажи, бре попе! Съвсемъ ме забърка.

Хубавецътъ Ангелъ здраво разгърсва дѣсницата на монаха.

— За тебе Левски ми е говорилъ часове.

— И на мене ми е говорилъ часове за тебе. Нали ти си Ангелъ Кънчевъ?

— Да!

— И тия хора сж все отъ нашитѣ.

Баба Тонка излиза на пруста. Ето е, че и този калугеръ е отъ манастира на дяконъ Левски. Повече не ѝ трѣбва да знае. Да си гледатъ момчетата работата.

— Свири, ба. Изсвири една старешка, да си спомня моитѣ времена, когато се годявахъ.

Гайдарътъ отново надува. Домакинята сѣда до него и се услушва. Иска ѝ се да знае дали се чува, какво говорятъ въ стаята.

— Хубава ти е пѣсеньта. На моя годежъ май че нея свирѣха. Навѣрно дѣдо ти е свирилъ.

Гайдарътъ се смѣе. Смѣе се и баба Тонка и ѝ е весело. Знае, че вжтре въ стаята сега петъ-шестъ юнашки глави мислятъ за свободата и кроятъ планове. Бомба ти готвятъ, султанъ Азисе, бомба и каква! Като избухне, цѣла Европа ще се разгърси. Ще оглушеешъ съ дветѣ уши, султанъ Азисе!

Баба Тонка не е мечтателка, но знае, предвижда.

— Твойто гърло не пресъхва бързо, но пакъ е добре да го наквасишъ. Който гайдаръ не пие вино, не му играятъ добре прѣститѣ. Карай си пѣсеньта, докато донеса виното.

Тя запалва свѣщъ и слиза въ избата.